

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2019r.

Sąd Rejonowy w Lesku, Zamiejscowy Wydział VI Karny z siedzibą w Ustrzykach Dolnych w składzie:

Przewodniczący SSR Lidia Różycka-Sroka

Protokolant stażysta Daniel Superson

po rozpoznaniu w dniach 27.11.2018r., 24.01., 21.03., 14.05.2019r. w Ustrzykach Dolnych, na rozprawie sprawy

E. M. (1) - s. R. i J. z domu R., ur. (...) w S., zam. U., ul. (...), obywatelstwa polskiego, nie karanego, pesel (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 sierpnia 2018r. w miejscowości U., pow. (...), woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) w wyniku niedostatecznej obserwacji drogi i niezachowania szczególnej ostrożności podczas wyjeżdżania z drogi podporządkowanej na skrzyżowaniu dróg nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującej motocyklem marki D. (...) o nr rej. (...) E. D. (1) w wyniku czego odniosła ona obrażenia ciała w postaci złamania guzowatości kości piszczelowej prawej z krwiakiem śródstawowym, złamania głowy kości strzałkowej prawej, stłuczenia obu stawów kolanowych z otarciem naskórka i ogólnych stłuczeń ciała skutkujące rozstrojem zdrowia i naruszeniem sprawności narządu ruchu na okres powyżej dni 7 w myśl art. 157 §1 kk

tj. o czyn z art. 177 §1 kk

I. **u z n a j e** oskarżonego E. M. (1) za winnego czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, a stanowiącego przestępstwo z art. 177 §1 kk i za to na podstawie art. 177 §1 kk

s k a z u j e

go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 §1 i §2 kk i art. 70 §1 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu E. M. (1) kary pozbawienia wolności **warunkowo zawiesza** na okres 2 (dwóch) lat próby,

III. na podstawie art. 42 §1 kk w zw. z art. 43 §1 kk **orzeka** wobec oskarżonego E. M. (1) **środek karny** w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1(jednego) roku,

IV. na podstawie art. 43 §3 kk **zobowiązuje** oskarżonego E. M. (1) do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów do właściwego według miejsca zamieszkania Wydziału Komunikacji i Drogownictwa,

V. na podstawie art. 72 §1 pkt. 2 kk **zobowiązuje** oskarżonego E. M. (1) do przeproszenia pokrzywdzonej,

VI. na podstawie art. 46 §1 kk **orzeka** od oskarżonego E. M. (1) na rzecz pokrzywdzonej E. D. (1) zadośćuczynienie w wysokości 8.000 (ośmiu tysięcy) złotych,

VII. na podstawie art. 627 kpk **zasądza** od oskarżonego E. M. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego E. D. (2) poniesione koszty ustanowienia pełnomocnika procesowego w kwocie 3.075,00 (trzy tysiące siedemdziesiąt pięć) złotych brutto.

VIII. na podstawie art. 627 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy „o opłatach w sprawach karnych” z dnia 23.06.1973 r. (Dz.U. z 1983r. Nr49, poz.223 z zm.) **zasądza** od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1030,37 (tysiąc trzydzieści, 37/100) złotych i zwalnia od uiszczenia opłaty sądowej.

Sygn. akt VI K 207/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 maja 2019 roku

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego sąd ustalił następujący stan faktyczny w niniejszej sprawie:

W dniu 12 sierpnia 2018 roku w godzinach popołudniowych E. M. (1) kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) poruszał się ul. (...) II w U. w kierunku centrum miasta. Na miejscu pasażera z przodu siedziała jego konkubina M. R. (1). Warunki drogowe tego dnia były bardzo dobre, było słonecznie i sucho. Mężczyzna dojechał do skrzyżowania z ul. (...) po czym zatrzymał się, chcąc skręcić w lewo z drogi podporządkowanej na drogę główną z pierwszeństwem przejazdu i jechać dalej w kierunku centrum U.. W tym samym czasie ulicą (...) w przeciwnym kierunku poruszała się kierująca motocyklem marki D. (...) o nr rej. (...) E. D. (1). E. M. (1) rozpoczął wykonywanie manewru włączania się do ruchu, nie upewniwszy się wcześniej dostatecznie dokładnie czy z lewej strony nie nadjeżdża jakiś pojazd. Skręcając w lewo, wyjechał na drogę z pierwszeństwem przejazdu, a gdy jego samochód znajdował się na prawym pasie ruchu patrząc w kierunku U., w przód pojazdu uderzył bokiem motocykl kierowany przez E. D. (1). Kobieta ta, na wysokości przystanku autobusowego zauważyła wyjeżdżający z bocznej drogi po jej prawej stronie pojazd i zdecydowała się wyminąć go z lewej strony. Sądziła, że kierowca w końcu ją zauważy i zatrzyma swój pojazd, umożliwiając jej bezkolizyjny przejazd. E. M. (1) kontynuował jednak jazdę, hamując dopiero po zderzeniu. W wyniku uderzenia, E. D. (1) przeleciała przez kierownicę i upadła na prawy bok, nieopodal motocykla. Była przytomna, ale uskarżała się na ból w prawej nodze. Sytuację obserwowali idący wówczas chodnikiem A. K. (1) i jej mąż P. K. (1), którzy udzielili poszkodowanej pomocy i wezwali pogotowie. E. M. (1) wysiadł z samochodu zszokowany sytuacją i także pytał o zdrowie motocyklistki, mówiąc że nie wie jak doszło do wypadku, bo nie zauważył jadącego z lewej strony motoru. Na miejsce zdarzenia przybyła straż pożarna, funkcjonariusze Policji K. D. i G. K. oraz pogotowie ratunkowe. E. D. (1) została przetransportowana do szpitala. W wyniku zdarzenia doznała obrażeń ciała w postaci złamania guzowatości kości piszczelowej prawej z krwiakiem śródstawowym, złamania głowy kości strzałkowej prawej, stłuczenia obu stawów kolanowych z otarciem naskórka i ogólnych stłuczeń ciała, skutkujących rozstrojem zdrowia i naruszeniem sprawności narządu ruchu na okres powyżej 7 dni.

Oskarżony E. M. (1) - 52 lata, rozwiedziony, ojciec 2 dzieci w wieku 25 i 26 lat. Posiada średnie wykształcenie, z zawodu jest zootechnikiem. Utrzymuje się z renty chorobowej w kwocie 960 złotych miesięcznie. Jest właścicielem samochodu marki V. (...), współwłaścicielem domu w S. oraz współwłaścicielem domu w K.. Dotychczas nie był karany. (dane o karalności oskarżonego k. 70)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: protokołu oględzin miejsca wypadku (k. 3-5a), protokołów oględzin pojazdu (6-9), dokumentacji medycznej E. D. (1) (k. 38-57, 135-145), opinii sądowo-lekarskiej lek. med. J. B. (k. 59), opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. L. S. (k. 108-113), opinii ustnej uzupełniającej (k. 146-147v) oraz zeznań świadków E. D. (1) (k. 92-93v), A. K. (1) (k. 93v-94), M. R. (1) (k. 94-95), K. D. (k. 100v-101), G. K. (k. 101-101v), P. K. (1) (k. 30-31) oraz częściowo wyjaśnień oskarżonego E. M. (1) (k. 90v-91).

Oskarżony E. M. (1) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Złożył wyjaśnienia, w których wskazał, iż zatrzymał swój samochód przy skrzyżowaniu ulic (...) z J. P. II, że przed wykonaniem skrętu w lewo porozglądał się w obie strony

i po lewej, w okolicy przejścia dla pieszych obok przystanku autobusowego zauważył zbliżający się motocykl. Uznał, że zdąży przed nim wyjechać na drogę z pierwszeństwem przejazdu, jednak gdy jego samochód przekroczył oś jezdni poczuł silne uderzenie z przodu. Wyjaśnił, że gdyby kierująca motocyklem nie dodała gazu i nie zjechała na lewy pas ruchu tylko jechała prosto zgodnie ze swoim kierunkiem jazdy, do zderzenia by nie doszło, bowiem odległość jaka dzieliła te dwa pojazdy była wystarczająca do tego, by zdążył wykonać manewr włączenia się do ruchu w kierunku centrum U.. (wyjaśnienie oskarżonego E. M. k. 90v-91).

Wyjaśnienia oskarżonego sąd uznał za niewiarygodne w części odnoszącej się do jego udziału w zdarzeniu, jak również sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. W szczególności nie korelują z wiarygodnymi zeznaniami świadków zdarzenia twierdzenia jakoby oskarżony widział zbliżający się motocykl i postanowił mimo to wyjechać na drogę główną, przekonany że zdąży uniknąć zderzenia. W ocenie sądu wyjaśnienia oskarżonego realizują jedynie przyjętą przez niego linię obrony polegającą na przerzuceniu odpowiedzialności za zdarzenie na pokrzywdzoną.

Pokrzywdzona E. D. (1) w sposób szczegółowy i spójny opisała przebieg zdarzenia. Wskazała, iż poruszając się ulicą (...), w okolicy przystanku autobusowego zauważyła wyjeżdżający z prawej strony samochód. Ponieważ świadek zdawała sobie sprawę z tego, że w motocyklu nagłe hamowanie do zatrzymania może grozić przerzuceniem kierującego przez kierownicę, zaczęła hamować lekko w nadziei, że kierowca ją zauważy i zatrzyma się, a ona ominie go z lewej strony. Zdaniem świadka, w tej sytuacji był to prawidłowy odruch ratunkowy. Niestety kierowca nie zauważył jadącego z lewej strony motocykla i doszło do kolizji obu pojazdów. W wyniku zdarzenia pokrzywdzona doznała rozległego złamania prawej nogi oraz uszkodzenia stawu kolanowego, przebywała najpierw w szpitalu, a później długo na zwolnieniu lekarskim. Podała, iż oskarżony odwiedził ją dwa razy w szpitalu i przeprosił za to co się stało, tłumacząc iż nie zauważył jej i nie wie jak doszło do wypadku. (zeznania świadka E. D. k. 92-93v) A. K. (1) i P. K. (1) byli naočnymi świadkami zdarzenia. Oboje poruszali się chodnikiem po prawej stronie ul. (...), w kierunku U.. W pewnym momencie, gdy znajdowali się na wysokości przystanku autobusowego zauważyli nadjeżdżający od strony miasta motocykl, jak również próbujący włączyć się do ruchu z ulicy podporządkowanej samochód. Podali, że kierujący samochodem ruszył skręcając w lewo i mniej więcej na środku drogi uderzył w motocyklistę. Wskazali, iż oskarżony wysiadł z samochodu i przyznał, że nie widział pokrzywdzonej. (zeznania świadków A. K. k. 93v-94, i P. K. k. 30-31) Świadek M. R. (1) jest konkubiną E. M. (1) i w dniu zdarzenia podróżowała razem z nim samochodem, siedząc na miejscu pasażera z przodu. W swoich zeznaniach wskazała, iż przed włączeniem się do ruchu na drogę główną popatrzyła w prawą i lewą stronę, i nie widziała nadjeżdżającej motocyklistki. Zeznała, że zarówno ona jak i oskarżony po zderzeniu byli w szoku, a E. M. (1) powiedział do niej: „tam jej nie było”, mając na myśli kierującą motocyklem. (zeznania świadka M. R. (k. 94-95)

Zeznaniom powyżej powołanych świadków sąd dał wiarę w całości, uznając je za spójne, logiczne i korespondujące z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Na aprobatę zasługują również zeznania świadków K. D. (k. 100v-101) i G. K. (k. 101-101v). Są oni funkcjonariuszami Policji, którzy pełnili służbę w dniu zdarzenia. Na miejscu dokonali rozpytania świadków, z których relacji wynikało, że jadącej z pierwszeństwem motocyklistce drogę zjechał samochód wyjeżdżający z drogi podporządkowanej. Zeznali, iż kierujący samochodem mówił do nich na miejscu zdarzenia, że nie widział kierującej motocyklistki i dlatego zdecydował się na manewr skrętu i włączenia do ruchu. Natomiast pokrzywdzona podała im, że próbowała uniknąć zdarzenia zjeżdżając na lewy pas w nadziei, że samochód zatrzyma się i zdoła go ominąć, co policjanci ocenili jako słuszną decyzję. Zeznaniom tych świadków sąd dał wiarę w całości, uznając je za spójne i logiczne.

Pozostałym dowodom z dokumentów, w szczególności w postaci opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, dokumentacji medycznej dotyczącej pokrzywdzonej oraz opinii sądowno-lekarskiej, jak również protokołom oględzin sąd dał wiarę w całości. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, a prawdziwość danych w nich zawartych nie była kwestionowana w toku postępowania.

Mając na uwadze wyniki przeprowadzonego w niniejszej sprawie postępowania dowodowego, sąd uznał oskarżonego E. M. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 177 §1 kk.

W myśl wskazanego przepisu przestępstwo popełnia ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 §1 kk. Realizacja znamion strony przedmiotowej polega na naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu, zawartych zarówno w przepisach, jak i wynikających z istoty bezpieczeństwa w ruchu oraz wywołaniu skutku w postaci co najmniej średniego uszczerbku na zdrowiu, tj. naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia inny niż wskazany w art. 156 §1 kk, ale jednocześnie trwający dłużej niż 7 dni. Przypisanie sprawcy popełnienia omawianego przestępstwa wymaga wykazania związku przyczynowego pomiędzy jego zachowaniem a skutkiem, który można sprowadzić do udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy przestrzeganie zasady, którą sprawca naruszył ustrzegłoby go przed sprowadzeniem skutku. Odnośnie strony podmiotowej, naruszenie zasad bezpieczeństwa może nastąpić umyślnie albo nieumyślnie.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż oskarżony E. M. (1) swoim zachowaniem zrealizował znamiona czynu z art. 177 §1 kk. Wyjeżdżając z drogi podporządkowanej na drogę główną nie upewnił się dostatecznie czy ma wolną przestrzeń do wykonania tego manewru i czy drogą z pierwszeństwem przejazdu nie poruszają się inne pojazdy. Nie ustąpił pierwszeństwa jadącej prawym pasem motocyklistce i wyjechał tuż przed nią, doprowadzając do zderzenia. Ponadto, wykonując manewr włączania się do ruchu na ul. (...) nie zachował szczególnej ostrożności, bowiem powinien kilkakrotnie upewnić się, czy z lewej i prawej strony w bliskiej odległości nie znajdują się pojazdy uniemożliwiające wyjazd i to zarówno przed ruszeniem jak i w trakcie wykonywania tego manewru. Gdyby to zrobił, z pewnością zauważyłby nadjeżdżający motocykl i mógłby zatrzymać samochód wcześniej, unikając zderzenia, bowiem poruszał się z niewielką prędkością. Tym samym, swoim zachowaniem naruszył regułę bezpieczeństwa wyrażoną w art. 17 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W wyniku zderzenia z samochodem jadącą motorem pokrzywdzona upadła, doznając obrażeń ciała w postaci złamania guzowatości kości piszczelowej prawej z krwiakiem śródstawowym, złamania głowy kości strzałkowej prawej, stłuczenia obu stawów kolanowych z otarciem naskórka i ogólnych stłuczeń ciała. Zgodnie z opinią sądowno-lekarską lek. med. J. B., obrażenia te spowodowały u niej rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ruchu na okres przekraczający 7 dni. (opinia sądowno-lekarskiej lek. med. J. B. (k. 59).

W okolicznościach niniejszej sprawy bezsporne pozostaje istnienie związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem sprawcy a skutkiem w postaci obrażeń odniesionych przez pokrzywdzoną. Jak wynika z opinii przedstawionej przez biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. L. S. „podstawowym czynnikiem mającym wpływ na zaistnienie wypadku nie była prędkość motocykla ani jego manewr obronny, lecz niezachowanie szczególnej ostrożności przez kierującego samochodem podczas włączania się do ruchu i nieustąpienie pierwszeństwa kierującej motocyklem”. (opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. L. S. k. 108-113) Gdyby bowiem E. M. (1) ustąpił kierującej motocyklem E. D. (1) pierwszeństwo przejazdu i nie wyjechał na ul. (...) tuż przed motocykl lub rozejrzał się w trakcie manewru i zatrzymał samochód, nie doszłoby do zderzenia pojazdów. Powołując się ponownie na opinię biegłego przedstawiającą rekonstrukcję wypadku stwierdzić należy, iż pokrzywdzona w żaden sposób nie przyczyniła się do zaistniałej sytuacji, a zmniejszając prędkość i podejmując próbę ominięcia samochodu oskarżonego z lewej strony dokonała prawidłowej oceny sytuacji i wyboru manewru ratunkowego. Jako uczestnik ruchu drogowego poruszający się drogą z pierwszeństwem przejazdu była uprawniona do jazdy bez konieczności przepuszczania innych pojazdów.

W ocenie sądu oskarżony zarzucanego mu czynu dopuścił się nieumyślnie. Z wiarygodnych zeznań świadków wynika bowiem, że po zdarzeniu był w szoku, twierdził, że nie widział motocyklistki i nie wie jak mogło dojść do zdarzenia.

Czyn z art. 177 §1 kk zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Mając na uwadze dyrektywy wymiaru kary wymienione w przepisie art. 53 kk sąd wymierzył oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, zawieszając jej wykonanie na okres 2 (dwóch) lat próby.

W ocenie sądu orzeczona kara takiego rodzaju i w takim wymiarze jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. W tym zakresie wzięto pod uwagę zarówno rozmiar i rodzaj wyrządzonej szkody, tj. obrażenia

ciała jakich doznała pokrzywdzona oraz uszkodzenie motocykla, naruszenie przez oskarżonego podstawowych reguł bezpieczeństwa, ale jednocześnie fakt, iż sprawca działał nieumyślnie.

Do okoliczności łagodzących sąd zaliczył wcześniejszą niekaralność oskarżonego. (karta karna k. 70)

Jako okoliczność obciążającą potraktował natomiast zachowanie sprawcy po popełnieniu przestępstwa, w tym próbę zrzucenia odpowiedzialności za zdarzenie na pokrzywdzoną w toku postępowania sądowego, pomimo wcześniejszych wizyt w szpitalu i przeproszenia E. D. (1).

Na podstawie art. 42 §1 kk w zw. z art. 43 §1 kk sąd orzekł wobec oskarżonego E. M. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku, zobowiązując go jednocześnie do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów do właściwego według miejsca zamieszkania Wydziału Komunikacji i Drogownictwa. W ocenie sądu orzeczenie tego środka karnego jest konieczne z uwagi na postawę oskarżonego po popełnieniu przestępstwa. E. M. (1) nie dostrzegał bowiem wadliwości swojego zachowania, twierdząc, że to pokrzywdzona naruszyła przepisy ruchu drogowego, dodając gazu na widok jego samochodu i zjeżdżając na lewy pas z przekroczeniem linii podwójnej ciągłej.

Na podstawie art. 72 §1 pkt 2 kk sąd zobowiązał oskarżonego E. M. (1) do przeproszenia pokrzywdzonej, zaś w myśl art. 46 §1 kk orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej E. D. (1) zadośćuczynienie w wysokości 8.000 (ośmiu tysięcy) złotych. Pokrzywdzona w wyniku zdarzenia musiała przejść liczne badania i zabiegi, na dowód czego przedstawiła stosowną dokumentację medyczną. Przez 60 pierwszych dni przyjmowała zastrzyki przeciwzakrzepowe, początkowo poruszała się w ortezie i o kulach, a do wykonywania codziennych czynności potrzebowała pomocy innych osób. W dalszym ciągu odczuwa skutki wypadku, bowiem przyjmuje leki przeciwbólowe, czeka ją zabieg rekonstrukcji kolana i kolejna rehabilitacja. Do tej pory na leczenie wydała z własnych środków kwotę 1.500 złotych. W ocenie Sądu zadośćuczynienie w orzeczonej kwocie zrekompensuje E. D. (1) krzywdy i cierpienia jakich doznała w wyniku wypadku.

Na podstawie art. 627 kpk sąd zasądził od oskarżonego E. M. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego E. D. (2) poniesione koszty ustanowienia pełnomocnika procesowego w kwocie 3.075,00 (trzy tysiące siedemdziesiąt pięć) złotych brutto, zgodnie z rachunkiem przedłożonym przez pełnomocnika, uznając iż koszty te odpowiadają nakładowi pracy pełnomocnika w niniejszej sprawie.

Na podstawie art. 627 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy „o opłatach w sprawach karnych” z dnia 23.06.1973 r. (Dz.U. z 1983r. Nr49, poz.223 z zm.) sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1030,37 (tysiąc trzydzieści, 37/100) złotych i zwolnił od uiszczenia opłaty sądowej. E. M. (1) osiąga miesięczne dochody, z których w ocenie sądu będzie w stanie ponieść zasądzone koszty bez uszczerbku dla utrzymania siebie i rodziny.